

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЈЕРАК

ПОДГОРИЦА, МАРТ 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1589

ГЛАСАЈТЕ ЗА СРПСКУ РАДИКАЛНУ СТРАНКУ

МИ СМО ЈЕДИНА ГАРАНЦИЈА СРПСКЕ ДРЖАВЕ

ЗА СРПСТВО

НАША ПОБЈЕДА НА ИЗБОРИМА 22. АПРИЛА ЈЕ ЈЕДИНА ПРАВА
ГАРАНЦИЈА ОПСТАНКА ЗАЈЕДНИЧКЕ ДРЖАВЕ ЦРНЕ ГОРЕ И СРБИЈЕ.
САМО СРПСКИ РАДИКАЛИ МОГУ ДА ОДБРАНЕ
И САЧУВАЈУ СРПСТВО ЦРНЕ ГОРЕ

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

БРАЋО ЦРНОГОРЦИ!

**22. АПРИЛА ЗА СРПСКЕ ГЛАСОВЕ БОРИЋЕ СЕ
МНОГИ КОЈИ СУ ЗА СРПСТВО САМО НА ПАПИРУ**

САМО СРБИ ГРАДЕ СРПСКУ ДРЖАВУ

Ко може бити сигуран да СНП или новоосновани НСС не би отцјепили Црну Гору ако побједи на изборима? Као што је њихов дојучерашњи заједнички вођа Момир Булатовић својевремено прихватио, па у страху од народног бијеса порекао, све документе понуђене у Хагу, тако и последице избора његови партијски другови могу да кажу да су се преварили у потребу постојања заједничке државе. Предраг Булатовић се већ куне у своју европску оријентацију и Србима обећава грађанску државу, што је само одступница за дјеловање његове партије у "неовисној" Црној Гори

Српска радикална странка на предстојеће изборе у Црној Гори излази самостално. Сва досадашња искуства показала су да коалиције не могу бити истински показатељ праве народне воље.

Наше основно политичко опредељење било је и остало унитаристичко, за јединствену државу српског народа на свим његовим територијама. Срби Црне Горе и Србије до сада нису ни окусили добробити једног искреног заједништва, иако од 1918. године живе и званично под истим кровом. Од Карађорђевића до Мила и Милошевића, преко Брозовог режима, сви облици заједништва били су више формални него прави, свим владарима који су се изредали над Србима увијек је био прећи неки лични интерес од истинског, братског јединства. Да ли је тај интерес очигован у цијепању живог националног бића, по налогу наших вјековних непријатеља, као што је било у Брозово вријеме или због чистог богаћења као данас, под Миловом влашћу, за Србе је потпуно свеједно.

Српски радикали су први увидјели и гласно обзнанили да велики дио проблема у нашој држави потиче из њеног темеља, федералног система са масом конфедералних елемената. У том систему Савезна влада нема никакву моћ над федералним јединицама, тако је било 1989. године, тако је и данас. На тим принципима саздан Устав је плодно тле за ницање свакојаким сепаратистичких идеја због чега се Српска радикална странка и залаже за унитаристичку државу. Да би опстала заједничка држава, федерализам се мора укинути или га треба барем тако модификовати да се изгради модерна федерална држава, чије ткиво није могуће цијепати по личним жељама. Ко нам гарантује да Момир Булатовић, да је остао предсједник СНП-а, не би повео Црну Гору у раскол са Србијом само ако се дочела власти? Такве гаранције нема, барем док се не успостави јака савезна полиција која би спроводила одлуке савезног правосуђа. Ништа бољи није ни његов наследник, Предраг Булатовић. Из његових уста смо чули да СНП неће бити једина партија на црногорској политичкој сцени која ће се залагати за безуслован опстанак заједничке државе. Значи, већ повлачи потезе који му осигуравају одступницу у случају отцјепљења Црне Горе. Такође, Предраг Булатовић изјављује да се залаже за грађански устав, устав у којем ће

Срби опет бити подстанари у сопственој држави. О каквом човјеку је ријеч, најбоље говори он сам, прво је био против смјене Момира, па против тога да га кандидују за лидера СНП-а, да би на крају, наравно, преузео партију у своје руке.

Све наведено доказује да се никоме не смије слијепо вјеровати, очигледно је да постоје и они који се на ријечима залажу за јединствену државу, а уствари им није ни на крају памети да за њу нешто и учине. Вријеме је показало да Социјалистичка народна партија није та снага која може да оствари циљ којем тежи српство Црне Горе. Прво раздор, па недавно и фактичка појела на двије сличне партије, са два Булатовића, доказују да ове политичке партије немају ништа са борбом за националне циљеве. Исто као и првобитна појела на Милове и Момирове, тако и ова посљедња потврђује да је циљ руководећих људи из ове, првобитно Милошевићеве странке, остао исти. Власт и само власт, то је све што њих занима. Ко може да гарантује да ове партије сутра неће ступити коалицију са Демократском партијом социјалиста? Исто као што су учинили Килибардини народњаци када су им замириале министарске фотелје. То је тачка размимоилажења, власт или српство, у којој сви они показују своје право лице.

Што нам је чинити

Да би у садашњим условима одбранили српство Црне Горе, обавезно се морамо одазвати и учествовати на ванредним парламентарним изборима заказаним за 22. април, управо због тога што их је Мило смислио као најкраћи пут за отцјепљење Црне Горе. Морамо бити свјесни да ће она друга, Милова вјештачка Црна Гора, листов изаћи на гласачка мјеста. Зато, сви Срби на гласање! Сви гласови за један народ у једној држави! Сви за само једну странку, Српску радикалну странку предвођену др Војиславом Шешелем!

Тамо гдје су српски радикали на власти, непријатељи српства немају шта да траже. Тамо гдје управљају српски радикали, тамо се ради. Државне паре иду само на државне послове. Српски радикали не краду, немају виле, не живе у луксузу. Имају само једну жељу и само један посао, да српски народ живи људски, досто-

Српска радикална странка у Црној Гори има људе који се нијесу компромитовали, који се часно и поштено боре за српство. Наш председник др Војислав Шешел је својим дјелом и биографијом највећа гаранција свим Србима Црне Горе да ће остати у заједничкој држави са браћом из Србије

јанствено, да напредујемо и као народ и као појединци. То зна цијела Србија и Република Српска, а доказаћемо то и Црној Гори када дођемо на власт. Наша странка у Црној Гори има способне кадрове који се нијесу компромитовали, људе који су издржали све, од прогона са посла до пребијања на кућном прагу. Њихов једини мотив у политици је борба за сопствени народ, борба за Црну Гору у заједничкој држави са Србијом. Нико од њих, ако побједимо, неће добити стан у Београду, нити то уопште жели.

Раскрстимо са љевичарима

Многи Срби Црне Горе осјећају горчину због свађе Предрага и Момира Булатовића. Све то јако подсећа на причу која нас прати вјековима, причу која се наметнула скоро као дефиниција српског рода. Још од Косовског боја, Срби када им крене низбрдо налазе објашњење у двије ријечи, нисмо јединствени. То, једноставно, није тачно. Овакво размишљање наметнуто је у ери комунистичке, анационалне и нарочито антисрпске власти. Срби су итекако јединствени, само они који им се подмећу као лидери нијесу искрени борци за српску идеју. Ко је икада чуо Мома да кличе српству и Србији? Како је одговарао на наша подигнута три прста? Тај човек, без обзира на његову част или поштење, увијек је био заговорник југословенства на комунистички начин. Он и слични остаоци комунизма у Црној Гори, баш као и његови истомислџеници из Србије, још увијек нијесу свјесни чињенице да одавно не постоји она братство-јединствена Југославија, у којој су Срби попуњавали бројно стање, а паре и власт држали Хрвати и Словенци. Неће нас он поново са Хрватима по принципу дукљанских академика, као првене Хрвате. Не, он још увијек мисли да у Хрватској влада неки ненародни режим, који ће бити збачен чим народ прогледа, чим се сузбије некакав страни утицај на Хрвате. Задрти носиоци југословенске идеје на Брозов начин и даље живе у увјерењу да је историјска неминовност поновно крпљење Југославије. Па онда поново покољ за двадесет или мање година. Ни тада не би прогледали. И за то би поново окривили неке стране силе. Једноставно неће да признају да нас Хрвати не воле, да су они неки други, нама потпуно страни народ и да са њима више нема заједничког живота. Дакле,

ако и постоји нека идеја водила у било којој од фракција које су настале из Милошевићевог омладинског огранка, онда је та идеја, свака на свој начин, за Србе погубна и, уопште, до крајности опасна по сам биолошки опстанак нашег народа.

Лидери сада поцјепаог СНП-а, могли су на вријеме да се одупру намјерама Мила Ђукановића, још док су с њим дијелили власт. Зашто су толико дуго ћутали, то само они знају. Тек када је Ђукановићев режим завршио посао, када су заокружили у Црној Гори све што је одваја од Србије, када је успостављена независна полиција, судство, некаква нова црква, па чак и академија, тек тад су проговорили. Ако и нису директно учествовали у стварању Милове парламентарне државе, онда су је својим ћутањем итекако помогли. Неће бити да нијесу видјели шта се спрема, прије ће бити да су сједили и мјерили како ће се све развијати, да ли је Мило озбиљан или не. Има ли неког јаког иза леђа, па ако га има да му се баш превиспе и не замјере. И никада њихов глас није био чврст, одлучан у борби за српске националне интересе. Када и проговоре, дјелују као да се обраћају народу зато што су присиљени. Да им је власт највећи циљ, показује и лакоћа којом су отиснули низводно своје дојучерашње коалиционе партнере, социјалисте и јуловце. Нова, пучистичка власт у Србији и њих би да се ријеша, али су им потребни ради кворума, па их још помало одржавају у животу. Наравно, досовци не штеде своје силом прилика изабране коалиционе партнере из Црне Горе. Сматрају их последњим диносаурусима који су само случајно преживјели октобарски погон у Београду. На све увреде и потпјењивања СНП ћути, исто као што су Милу ћутали. Нема реакције, важна је власт, док им фотеле нису угрожене све могу претријети.

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Техничко уређење и прелом:
Владимир Кадиф

Издање приредио:
Огњен Михајловић

Штампа:
„Етикета“ - Бoleč
тел. 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:
„Велика Србија“,
Трг победе 3, 11080 Земун

Новине „Велика Србија“ уписане су у Регистар средстава јавног информисања под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године.

Ето такви људи се у Црној Гори представљају као носиоци српске идеје, заговорници заједничке државе Црне Горе и Србије. Нема нам среће чак и ако побједи, то је за њих само једна фотелја више. За њих, сарадња са Европом у коју се одавно закључује, значи само покорност, слијепо извршавање туђих наређења. Тај и такав СНП, тачније обе партије које су настале из првобитне партије, у Црној Гори су наставак коминтерновске подвале српском народу, подвале која је географску припадност прогласила за националност. Првобитно је то било усмјерено према ондашњој краљевини, поткопавању њених темеља, а Броз је то објеручке прихватио од Стаљина, иако је раскрстио са његовом доминацијом. До данашњих дана, црногорски љевичари су главни заговорници стварања нове нације, на њихове идеје само се каче и додатно их разрађују проуштаски и слични сепаратисти.

Зато су љевичари окупућени испод три слова, СНП и НСС можда и најопаснији. Никада се нису дистанцирали од коминтерновске идеје, чак су је, зависно од дневно-политичких потреба, повремено и подгријавали. Нећете их чути да се изјасне као Срби, јер им је у пет и по протеклих деценија националност "Црногорац" гарантовала положај по брововском кључу.

Између њих и актуелног режима нема квалитативне разлике, и једни и други ушли су у политички живот на таласу буђења српске националне свијести. У то вријеме постојао је само један битан услов за успјешну политичку каријеру, што прилежније праћење Милошевићевог курса. Појела која је настала међу узорним омладинцима искрсла је по једној доста непримјетној, али прецизној линији: на оне који су се дочепали Београда и на оне који то нису успјели. То значи да су данашње улоге лако могле бити замјењене, да Момир буде за отцјељење, а Мило за заједничку државу, по систему, кад не могу у Београд, онда да правим своје феудално имање.

Још на почетку рата, у вријеме жестоких борби на херцеговачком ратишту гдје је учествовао велики број добровољаца из Црне Горе, Момир Булатовић је у Хагу прихватио све понуђене документе који су ишли на штету српског народа. Када се вратио у земљу, под притиском домаће јавности, то је из све снаге порицао. Шта то доказује? Да су сви они, настали у Милошевићевом крилу, у ствари људи претјераних амбиција, малих могућности и још мањих способности. Да су сви жонглирали, мјерећи на коју ће страну, гдје им се више исплати. Такви какви су, немају право да управљају нашим судбинама.

Наспрам све те шарене дружине, и у Србији и у Црној Гори, стоји Српска радикална странка која од првог дана свог постојања није ништа промјенила у својим политичким ставовима. Основна карактеристика наше

странке је да окупуља патриоте који су ушли у политику само због добробити српског народа, спремни да се несебично жртвују. Зато смо у Србији и ушли у власт са љевичарима, иако смо били свјесни да ће тај наш потез изазвати недоумице у дијелу нашег народа. У Владу народног јединства смо ушли искључиво да сачувамо Косово и Метохију, у Влади смо остали искључиво због обнове порушеног у НАТО бомбардовању.

Постојао је још један битан разлог нашег останка у Влади Србије. Учинили смо све што је у нашој моћи да се власти не докопају антисрпске странке и странчиће окупућене под називником ДОС. Данас, ми смо највећа опозиција свим тим антисрпским политикантима, највећа брана преко које неће прећи они који би да кидају живо месо наше отаџбине.

Зато, за Црну Гору сада, 22. априла, на овим изборима нема никакве дилеме. Булатовићи, и један и други, о Букановићу и осталима да не говоримо, црногорским гласачима крајње поједностављују избор. Први су толико посвађани да је очигледно да не могу постићи ни међусобно јединство, а камоли гарантовати јединство српског народа. О Миловим не треба трошити превише ријечи, ко гласа за њих, гласа против Срба. И једнима и другима ипак се може наћи заједничка црта, сви се боре за власт, само различитим средствима. Тако се пред Црном Гором 22. априла отварају три пута. Један

је Милов, на којем га прате сви они који би да мјењају исконски карактер и саму срж Црне Горе, тај који за своју личну зараду жртвује сву прошлост, садашњост и будућност цјелокупног српства. То је пут у раздор који ће, уколико се деси, будуће генерације тешко моћи да премосте. Други је оличен у квази-српству, за чије представнике се такмиче двије љевичарске партије и исто толико народњака. Тај пут је неизвјестан и како се до сада показало, може бити сепаратистичка пречича, права парламентарна подршка на путу за отцјељење. Сви ти политичари који би српске гласове су непоуздани, доказали су безброј пута да им није проблем претрчати из једног у други табор. Ко им да глас мора бити свјестан да ће они његовим повјерењем управљати по сопственим потребама. Нико од њих није никаква гаранција српству Црне Горе.

Једини прави и могући пут предочава предсједник Српске радикалне странке др Војислав Шешел, не само својим политичким ставовима, него и сопственом биографијом. То је права и поштена гаранција за јединствену српску државу у којој ће Срби живјети слободно, онако како заслужују сви цивилизовани народи. Неће више бити шиканирања, отпушања са посла и сваког другог понижавања Срба у њиховој сопственој држави.

Зато избор и није тежак:

Глас за Српску радикалну странку је глас за српску Црну Гору!

**ЖИВЈЕЛО УЈЕДИЊЕНО СРПСТВО!
ХОЋЕМО УЈЕДИЊЕН СРПСКИ НАРОД
У ВЕЛИКОЈ СРБИЈИ!**